

ELS LÍMITS DE LA PARAULA

JOAN-ELIES ADELL PITARCH. *Encara una olor*. Edicions Bromera. Alzira. 2003.

Joan-Elies Adell (Vinaròs, 1968) pertany a una generació d'escriptors, juntament amb els benicarlandos Manel Garcia Grau, Josep Igual, Joan Gregori i Vicent Coll, que podríem dir que configuren l'edat d'or de la poesia al Baix Maestrat. El nou poemari del poeta vinarossenc va estar premiat amb el Premi "Alfons el Magnànim" de la Diputació de València.

Aquest nou lliurament poètic es divideix en tres apartats, el primer, *Encara una olor*, consta de set poemes i un altre poema introductori, *Ultramar*, en aquest, el subjecte poètic conversa amb ell mateix i reflexiona sobre la insatisfacció davant l'existència del ser humà; "*Faces el que faces, no et bastarà/ aquest món*", haurà d'inventar-se uns símbols per a reconèixer-se a si mateix. El primer dels poemes dels que formen el gruix d'aquest apartat s'enceten amb el poema *Un matí qualsevol*, on el poeta descriu el despertar d'un dia, on manifesta el neguit de l'existència, però sobretot trobem dos temes dominants, el subjecte poètic sotmès al pas del temps, *a l'impecable rigor de les seues condicions*, al mirar-se a l'espill aquest li retorna una imatge desconeguda, *l'erosió de descobrir els motius del simple pas del temps*, però el record de la infantesa és un motiu de retrobament amb ell mateix, com explica al poema *Camp de batalla*.

L'altre tema dominant és la dificultat d'abraçar el món amb les paraules, així, al poema *Flors vermelles* expressa la impossibilitat de manifestar els sentiments i a *Bàscula* incideix en *el poc pes de les paraules*, però les paraules són un element de coneixença, *em reconeixeré tot palpant-les*, diu al poema *Et faig existir*, i mentre les usa les fa existir, les posseeix assaborint-les amb *cada matís, cada accent, cada flaire*. Conclou aquest apartat amb el poema *En vies d'extinció*, on manifesta que malgrat que el llenguatge és imperfecte per a entendre la vida, cal prendre el rostre de cada instant.

El segon apartat del llibre és el més extens, consta de tretze poemes, i porta per títol *Com un cos*, comença amb el poema *Pausa de remer*, on el subjecte poètic expressa que davant la impossibilitat d'expressar el que vols amb paraules, cal fer una pausa i començar de nou des de zero, els poemes que completen aquest apartat, ens parlen de la rutina de la vida, de petits instants que desapareixen com la sorra de la platja, de la importància de les coses insignificants, de les olors de l'ambient, ens descriuen algun paisatge, el record d'un món feliç, o un amor desbocat, tots són bons motius per al poema.

El tercer apartat del poemari porta per títol *El mal en bellesa*, i el formen quatre poemes on el poeta reflexiona sobre la seua relació amb la poesia, a *Et diré més coses*, presenta la poesia com a element de coneixement, i a *Versos que sempre acompanyen*, malgrat la impossibilitat d'expressar tot el que sent amb la paraula, reivindica la poesia com a companyia. Acaba amb el poema *Voluntat de poder*, on expressa el fàcil que podria ser escriure un poema si pogués expressar bé les coses senzilles de la vida. Però no es rendeix davant d'aquestes dificultats i deixa una porta oberta a l'esperança amb la cita final del poeta Màrius Sempere: "*i sobretot, no vulguis assolir l'última paraula*".

Josep Manuel San Abdón